O șansă, o speranță...

Răni necicatrizate

Dacă ceea ce am văzut a fost război...

Războiul nu s-a terminat. Cine are acest interes să tensioneze atmosfera și nimic să nu se rezolve?

SOȚIA se apucase cu o mînă de haina lui. Cu cealaltă ținea o fetiță, care un anișor abia împlinise. Fiica lui... Nu ne lăsa, îl implora, te vei pierde acolo. Parcă fără tine nu se vor rezolva toate?! Mitică era de altă părere. Înțelese că republica este în primejdie, iar fiecare palmă de pămînt a țărișoarei e sfîntă! A ajuns la sfîrșitul lunii aprilie la Coșnița. Aici se împușca, se vărsa sînge...

Nu e stilul meu, zice Mitică, să fac ceva și să nu știu ce fac, unde mă duc, cu ce mă aleg, în ultimă instanță. Mă întrebam și mă întreb și acum, de-a cui nevoie se varsă atîta sînge și nu se rezolvă nimic! Luni de zile am petrecut în tranșee, am hrănit păduchi, am băut vinișor, mi-am plîns camarazii de arme, duși fără de întoarcere. În august o schijă mi-a nimerit în picior și circa o lună jumate m-am aflat la tratament în spitalul republican. Iată și rezultatul, îmi arată Mitică la cîrjă. Am s-o las, sper, dar deocamdată ea îmi prinde bine.

Frunzele galbene se rotesc în jurul nostru, abia foșnind, parcă înțelegînd că amarul din sufletul tînăr trebuie vărsat nestingherit. Da, mult amar, care se adună atunci cînd speranța e de tot iluzorie, lucind de departe ca o steluță din beznă. Mitică e de părere că în locul zidurilor vechi, răsturnate la întîmplare, sînt înălțate altele noi, care cu nimic nu se deosebesc de cele precedente. Atît cît sînt puțin văruite. Cum să-i cred statului, Guvernului, dacă el barem nu-mi poate asigura nici existența, nici dreptatea. Am vărsat și eu sînge, dar ce s-a rezolvat? Ca să vezi para se trage, focul se liniștește, dar evenimentele continuă, ca și acel foc, să mocnească.

Războiul nu s-a terminat! Cine are acest interes să tensioneze atmosfera și nimic să nu se rezolve?! Aceste întrebări au pus și pun voluntarii. Starea sufletească a lor nu e de invidiat.

Așa cum zice Mitică, fuma pe zi cîte 4—5 pachete și majoritatea băieților tot așa. Îți vine să apeși pe trăgaci, iar țeava armei s-o îndrepți spre propria inimă: de neputință, de umilință, de descurajare. Iar azi, azi, se întîmplă să te învălmășească amintirile de-ți vine să te apuci de cap și să urli. Atunci îți face bine un pahar de vin, căci treaz nu-ți mai afli loc. Mitică zice că nu-și înțelegea un pămîntean, întors încă în 1984 din Afganistan. De opt ani de zile acel băiat retrăiește evenimentele de acolo și nu-și poate reveni. Acum îl înțelege perfect. Cei din Parlament știu a vorbi la nesfîrșit, zice Mitică, dar cine din ei a fost pe frontul Transnistriei sau cine și-a trimis acolo odraslele?!

Am fost cu foaia comsomolistă în fundul Siberiei, zice Mitică, la Urengoi, și la Anadîr, și la Petropavlovsk-Kamciatsk. Am avut alături mulți moldoveni cu inimi fierbinți, dar nimeni nu-și impunea limba, obiceiul, hatîrul, nimic nu-și impunea pe meleagul străin. La noi, în Moldova, altfel stau lucrurile și cu toate că mama mi-i rusoaică, e din Transnistria, două surori s-au măritat cu ruși și trăiesc în Tiraspol, eu am luat arma în mînă. Poate de cealaltă parte a frontului ocheam în cumnații mei, Doamne ferește! Mereu eu am fost și sînt pentru dreptate! Nu înțeleg ce am apărat, pentru ce cheltuiam gloanțele. Ca și cum ne-am juca de-a războiul...

Îl ascultam pe tînărul acesta chibzuit la vorbă, pe nume Mitică. Nu-i dezvălui numele complet, căci și așa avea destule probleme cu rudele din cauza că împărtășesc diverse puncte de vedere. «Dacă ceea ce am văzut a fost război...» Să continuie fiecare, pe potriva moralității sale, ideea dată pînă la capăt. Dar să fie cinstit cu propria conștiință.

Dumitru NICUȚĂ